

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΟΥΒΑΡΩΦ

Ο περιφημος για τις εκκεντρικότητες του και για τους πολεμικούς του θριάμβους Ρώσος στρατηγός Σουβάρωφ, δεν έχωνε καθόλου τόν αλληλούς. "Όταν ο αυτοκράτωρ Παύλος τον άνεκάλεσε από την έξορία, στην οποία τον είχε καταδικάσει η προκάτοχός του στο θρόνο Μεγάλη Αικατερίνη, έδωσσε καλόν να του στείλη τον ευνοημένο του αλληλό κόμητα ντέ Κ... για να τον συνοδεύση μέχρι της Πετρούπολεως.

Μόλις όμως ο στρατηγός αντίκρισε τον κόμητα, του ειπε άποτομα:

— Πρώτη φορά άκούω τ' όνομά σας! Άπο πού κατάγεστε, κύριε;

Ο κόμης, ό οποίος ήταν πανίχυρος μέσα στο παλάτι, έμεινε κατάπληκτος όταν άκουσε την ερώτησι αυτή.

— Έχω γεννηθεί στον Καύκασο... άπάντησε. "Ήμουν ταπεινής καταγωγής, αλλά ό αυτοκράτωρ μου άπένευμε τον τίτλο του κόμητος...

— "Α! Δέν αμφιβάλλω πώς θα τού προσφέρατε σπουδαίες υπηρεσίες, είτε τότε ό στρατηγός. Σε ποιό σώμα στρατού υπηρετήσατε; Σε ποιές μάχες έλάβατε μέρος;

— Δέν υπηρετήσα ποτέ μου στο στρατό!

— Ποτέ; Έκανε ό στρατηγός ξαφνιασμένος. Τότε άσφαλώς θα φέρατε αίσωχο εις πέρας καμμιά σπουδαία διπλωματική άποστολή!

— "Όχι! άπάντησε ό κόμης. "Ήμουν πάντοτε κοντά στην Αυτού Μεγαλειότητα.

— "Ω, Θεέ μου!... Και ύπό ποίαν ιδιότητα; φώτισε ό στρατηγός.

— "Ήμουν ό κρητός καμαριέρος" του αυτοκράτορος! ειπε περήφανα ό κόμης.

Σημειώστε ότι ό τίτλος του «κρητός καμαριέρι» στη Ρωσική Αύλή ήταν ζηλευτός και σπουδαίος, όπως πάνω-κάτω σε μάζ ό τίτλος του σταυλάχου.

— "Α! Πολύ καλά! φώναξε τότε ό Σουβάρωφ.

Και καλώντας τον καμαριέρη του, έπρόσθεσε, άπειθυόμενος προς αυτόν:

— Βλέπεις αυτόν τον άρχοντα, Ίβάν; Ήταν κι αυτός άλλοτε ότι είμαι σύ σήμερα! Μόνο πού υπηρετούσε την Α. Μ. τον αυτοκράτορα, αντί να υπηρετή έμένα... Είδες πώς έπέτυχε στη σταδιοδρομία του; "Έγινε κόμης! Φρόντισε, λοιπόν, και σύ, Ίβάν, να κάνης καλά τη δουλειά σου, γιατί, ποιός ξέρει... Μπορεί και σύ καμμιά μέρα, να γίνης κόμης!...

Ο δυστυχής κόμης Κ... είχε μείνει κόκκαλο.

είχαν βαδουλώσει. Δέν είχαν μείνει παρά τά μεγάλα μάτια της, άπέφαντα, βουβά και πονεμένα.

Ένας βήχας ύπουλος της σπάραξε τά στήθη. Κάθε δυό μέρες ήταν στο κρεβάτι. Η Άριστέα, κι άλλες συγγενείς, δέν έλειπαν άπ' τό προσκέφαλό της.

Ο Νότης ήταν πάντα στρατιώτης. Κάθε Σαββατοκύριακο, είχε και μεσοδουαδα, έπαινε άδεια, κι έχοζόταν ως τό σπίτι. Τούλεγαν ταχυτικά για την Άνθούλα. Η Άριστέα του τάχε φανερώσει. Έκεινος, όμως, έκανε πώς δέν καταλαβαίνει.

Έτσι πέρασε όλο τό καλοκαίρι. Πλησίαζε και πάλι τό φινόπωρο. ... Ξαφνικά, μέσ' στην άκνησία, μέσα σ' εκείνη τη θανάσιμη γαλήνη — ή μεγάλη έπιστράτευση του δώδεκα... Ήταν σά νάπερτε μία πέτρα στα νερά!

Γενικός συναγερωμός παντού — όλος ό κόσμος ντυμένος στο χακί. Ένθουσιασμοί, ζητωκραυγές, κλάματα κι άποχαριετισμοί.

Κι ό Νότης έφυγε, μία νύχτα, για τό μέτωπο. Έφυγα, μία νύχτα, με τό Νίκο — είχαν φροντίσει να βρεθούν στον ίδιο λόγο — με τό τραίνο της Θεσσαλονίκης. Μόλις πρόφτασε να πεταχτεί στο σπίτι, να πάρει ένα μπουγάλα ρουχα, και ν' άποχαριετίσει τούς δικούς του.

Μπήκε και στην Άνθούλα, και την είδε. Καθόταν στο κρεβάτι της κι έκανε τό γάλα της. Μ' όλη τη βία της άνάσαστης φευγάλας, κάθισσε σε μία καρέκλα δίπλα της. Δοκίμασε να την παρηγορήσει. Άγγιξε τό φλογισμένο χέρι της, και της ειπε δυό καλές κουβέντες. Έκείνη τον κοιτούσε, δέ μιλούσε. Ο πυρετός της θόλωνε τά μάτια και τη σκέψη. Κ' έφυγε πάλι, σά σκιά μέσ' στο σκοτάδι. Ένωσθε κάποια τύψη μακρονή. Μετανοούσε, και τη συμπονούσε, αλλά δέν ένοούσε να τό δείξει.

Κι έφυγε σά σκιά μέσ' στο σκοτάδι. Μέσ' στη βουή και τά σφουρίγματα του τραίνου, μέσ' στην άσφυρτική κοσμοπλημμύρα, και τις φωνές και τά βλαστήμια των φαντέρων, ό νους του πήγε, μία στιγμή, και πάλι, στην Άνθούλα — με μία μετάνοια τουφερή κι άδερφετική. Άλλά δέν πρόφτασε να τά καλοσκεφτεί, γιατί τό τραίνο, τώρα, ξεκινούσε... (Ακολουθεί)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ..

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Για να έκδικηθή τον έκδότη. Τό γινάτι βγάξει μάτι!... Η φτώχεια του Άντανσον. Γιατί δέν πήγε στην Άκαδημία. Μιά περιεργη όικη. Τό άκρον άωτων της καλωσύνης και της σκληρότητας. Λακωνικώτατα. Έβραϊκή άπληστία. Ο δούξ Ουέλλιγκτων κι ό μικρός άγρότης, κτλ.

Για τον όνομαστό ποιητή και φιλόλογο της Ρωσίας Κοστρόβι διηγούνται ότι είχε μεταφράσει όλόκληρη την «Ίλιάδα» του Όμήρου σε δώδεκα βιβλία, από τά όποια όμως μόνον τά έξη τελευταία διασώθηκαν. Και ό λόγος για τον όποιο χάθηκαν τά πρώτα έξη ειπε κάποιος περιεργός και λιγάκι... άπιστευτος.

Όταν δηλαδή ό ποιητής έτοιμάσε όλόκληρη τη μετάφρασι του έργου, πήρε τά μισά χειρόγραφα, πήγε σ' ένα έκδότη και τού πρότεινε να τ' αγοράση. Ο έκδότης όμως τού πρόσφερε γι' αυτά μόνον 150 ρούβλια! Ο ποιητής βρήκε άστείο τό ποσό του έκδότου και για να... τον έκδικηθή, έβαλε μετροστά του φωτιά κι' έκαψε τά λοιπώτα χειρόγραφα, για τά όποια, έννοείται, πολύ γρήγορα μετανόησε. ***

Ο Έξοχος Γάλλος φυσιολόγος Μιχαήλ Άντανσον φημιζόταν τόσο για τη σοφία, όσο και για τη φτώχεια του. Όταν κάποτε έξελέγη μέλος της Γαλλικής Άκαδημίας και έλαβε μαζί με τό έγγραφο του διορισμού του και την πρόσκλησι να παρουσιαστή στο ίδρυμα, άπάντησε με τη σύντομη αυτή σημείωσι: «Σας εύχαριστώ για την έκλογή, αλλά μου ειπε αδύνατο να προσέλθω στη συνεδριάσι σας, γιατί δέν έχω... παπούτσια!». ***

Κατά την εποχή της άκμης της Ρώμης, έξεδικάσθη μία πολύ παράξενη ύπόθεσις. Ο τιμητής Αίνθαβρις είχε καταγγείλει τον συναδέλφου του Δομίτιο, ότι έτρεφε υπερβολική στοργή και λατρεία προς ένα... ψάρι, τό όποιο όσο ζούσε τό στόλιζε με διαμάντια και όταν φώσφερε, τό θόρηγσε σαν άνθρωπο και τού έστισε μαυσωλείο. Ο Δομίτιος όμως κατώρθωσε να άπαλλαγί της κατηγορίας αυτής, άποδείξας διά μαρτύρων, ότι ό μνηστής του, όστις, τον κατηγορούσε για την υπερβολική τριφερότητά του προς ένα ψάρι, ήταν ό σκληρότερος των Ρωμαίων. Τρεις γυναίκες τού είχαν πεθάνει, μέσα σε λίγον καιρό, ή μία κοντά στην άλλη, κι' αυτός δέν έχυσε ούτε ένα δάκρυ... ***

Ένας Πέρσης στρατηγός έστειλε κάποτε στον βασιλέα των Λακεδαιμονίων Λύσανδρο την έξης έπιστολή: «Αν κατακτήσω την Έλλάδα, θα παραδώσω τά πάντα στη φωτιά και στο σίδερο!». Και ό Λύσανδρος τού άπάντησε λακωνικώτατα: «Αν...». ***

Κάποτε ένας Έβραϊός παρουσιάστηκε στον βασιλέα της Αραγωνίας Άλφόνσο και ζήτησε να τού πουλήση μία εικόνα του Άγ. Γιώαννου αντί πεντακωσίων δουκάτων. — Είμαι πολύ πιό άπληστος από τούς προγόνους σου, φίλε μου, τού άποκρίθηκε ό βασιλεύς. Αυτόι πουλήσαν αντί τριάντα δραχμών μόνον, τον γιού του Θεού, κι' εσύ ζητάς πεντακόσια δουκάτα για την εικόνα του δούλου του!... ***

Κάλους Άγγιζος κτηματίας, ενώ εργαζόταν μία μέρα στα κτήματά του, ειδη από μακριά μερικούς κτηνοφύς καθάλλορδες που περνούσαν από τό ύποστατικό του και διευθύνοντο προς ένα χωράφι σαμαμένο με σιτάρι. Ο κτηματίας, επειδή δέν ήθελε να τού πατήσουν τό σιτάρι, έστειλε ένα παιδί με την έντολή να κλείση την είσοδο του φράχτη του χωραφιού.

Ο μικρός έξετέλεσε την έντολή του κυρίου του, αλλά οι κτηνοφύ άρχισαν τότε να τον άπειλούν. Τέλος δέ ό ένας άπ' αυτούς τού ειπε: — Με γνωρίζεις, μικρέ; Είμαι ό δούξ του Ουέλλιγκτων και κανείς δέν τολμά να μη με άπακούση. Σε διατάζω λοιπόν ν' ανοίξεις αυτή την πόρτα για να περάσω άπ' τό χωράφι με τούς φίλους μου.

Τό παιδί έβγαλε τότε τό κατέλλο του και κάνοντας μία βαθειά ύπόκλησι, ειπε στον δούκα: — Είμαι βέβαιος ότι ό δούξ του Ουέλλιγκτων δέν επιθυμεί να παραβώ τη διαταγή του κυρίου μου. Ο κύριός μου με διατάζει ρητώς να μην ανοίγω σε κανέναν χωρίς την άδειά του... Ο δούξ εύχαριστήθηκε τόσο πολύ από την άπάντησι του φαρμαλέον μικρού, ώστε ύποκλήθηκε μπρός του και πάλιν άναχωρήσει με τούς φίλους του, τού γάρισε μία λίρα...

